

ΕΤΟΣ 69οv

30 Μαΐου 2021

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 22 (3548)

Ο ΕΠΑΝΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ

“Όπως στήν πρώτη Έκκλησία, ἔτσι καί στούς καιρούς μας οἱ χριστιανοὶ ζοῦμε ἕναν πειρασμό, ὁ ὁποῖος μᾶς ὠθεῖ νά ἀρνηθοῦμε τήν προτροπή τοῦ Χριστοῦ στούς μαθητές του νά πορευθοῦν καί νά κηρύξουν τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου σέ ὅλους τούς λαούς, βαπτίζοντας τούς ἀνθρώπους καί διδάσκοντάς τους νά τηροῦν ὅσα ὁ ἴδιος δίδαξε (Ματθ. 28,19-20). Εἶναι τό αἶσθημα τῆς αὐτάρκειας, ὅτι δηλαδή εἶναι ἀρκετό τό Εὐαγγέλιο νά κηρυχθεῖ στούς οἰκείους, στούς δικούς μας ὡς πρός τή γλώσσα καί τήν καταγωγή καί τίς ιδέες. Εἶναι ἀρκετοί οἱ δικοί μας γιά τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Αὐτοὶ ἄλλωστε τό ἐπιζητοῦν. Δέν χρειάζεται νά καταβάλλουμε κόπο γιά τούς ἄλλους, διότι, ἐκτός τῆς δυσκολίας τοῦ εὐαγγελισμοῦ τους, εἶναι διαφορετικοί ἀπό ἐμᾶς. Πῶς θά τούς ἐντάξουμε στή δική μας κοινότητα; Πῶς θά τούς πείσουμε ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἀλήθεια; Κι ἂν ἔλθουν στήν Έκκλησία, μήπως πάρουν τίς θέσεις καί τά προνόμιά μας; Ἀκόμη ὅμως κι ἂν δέν συμβεῖ αὐτό, ὁ κόπος πού θά πρέπει ὅσοι πιστεύουμε νά καταβάλουμε εἶναι δυσανάλογος τῶν ἀποτελεσμάτων.” Ἐτσι ἡ αὐτάρκεια ὀνομάζεται ρεαλισμός καί γίνεται παραίτηση ἀπό τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ. Ἀφοῦ ἐμεῖς σωζόμαστε, καλά εἴμαστε.

Ἡ ἱεραποστολή

Ἡ Έκκλησία ἀντιμετώπισε αὐτόν τόν πειρασμό καλλιεργώντας τήν ἱεραποστολή. Ἀμέσως μετά τό μαρτύριο τοῦ πρωτομάρτυρος καί ἀρχιδιακόνου Στεφάνου, πολλοί ἀπό τούς χριστιανούς τῆς Παλαιστίνης διασπάρησαν καί βρέθηκαν σέ περιοχές ὅπου ὑπῆρχαν «ἐλληνιστές», δηλαδή Ἰουδαῖοι, οἱ ὁποῖοι μιλοῦσαν ἐλληνικά, πίστευαν στόν Ἰουδαϊσμό, ἀλλά εἶχαν ἐπηρεαστεῖ ἀπό τή συνύπαρξή τους στή διασπορά μέ τούς εἰδωλολάτρεις Ἕλληνες. Ἀρχικά λοιπόν ὅσοι εἶχαν γίνει χριστιανοὶ κήρυτταν τήν πίστη μόνο στούς Ἰουδαίους, σέ ἐκείνους πού καί μιλοῦσαν

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. ια' 19-30)

Οι Απόστολοι εὐαγγελίζονται τὸν Χριστό

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, διασπαρέντες οἱ ἀπόστολοι ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ διῆλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, μηδενὶ λαλοῦντες τὸν λόγον εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίους. Ἦσαν δὲ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς, εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν. Καὶ ἦν χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν, πολὺς τε ἀριθμὸς πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἦκούσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὦτα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις περὶ αὐτῶν, καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας· ὃς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐχάρη, καὶ παρεκάλει πάντας τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως καὶ προστετέθη ὄχλος ἰκανὸς τῷ Κυρίῳ. Ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας ἀναζητῆσαι Σαῦλον, καὶ εὗρων αὐτὸν ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν. Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὄχλον ἰκανόν, χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατήλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων προφῆται εἰς Ἀντιόχειαν· ἀναστὰς δὲ εἷς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἀγαβὸς ἐσήμανε διὰ τοῦ Πνεύματος λιμὸν μέγαν μέλλειν ἔσσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην· ὅστις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Τῶν δὲ μαθητῶν καθὼς ἠῤοπορεῖτό τις, ὥρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς· ὃ καὶ ἐποίησαν ἀποστέλλαντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

ἐβραϊκά καὶ ἀκολουθοῦσαν τίς ἰουδαϊκὴ παραδόσεις. Τοὺς ἦταν δύσκολο νὰ ἀνοιχτοῦν σέ ἐκείνους πού δέν ἦταν ἀκραιφνεῖς Ἰουδαῖοι, ἀπό τή στιγμή πού δέν μιλοῦσαν τή γλῶσσα καί ζοῦσαν ἀνάμεσα σέ εἰδωλολάτρες. Κάποιοι ὅμως τόλμησαν. «Ἄφου εἰσῆλθαν στήν Ἀντιόχεια, κήρυτταν στούς ἑλληνόφωνους Ἰουδαίους τό χαρμόσυνο μήνυμα ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Κύριος» (Πράξ. 11,20). Ὑπερέβησαν τήν αὐτάρκεια καί τό ἀποτέλεσμα ἦταν ἐκπληκτικό. Καθώς «ἡ χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν ἦν», ἡ δύναμη τοῦ Χριστοῦ ἦταν μαζί τους, μέγας ἀριθμός ἀνθρώπων ἀφού πίστεψε, ἐπέστρεψε πρὸς τόν Κύριο.

Ὁ πειρασμός τῆς ἐκκοσμικεύσης

Τά χαρακτηριστικά αὐτῆς τῆς κατάστασης τά βιώνουμε τόσο στόν κόσμο ὅσο καί στήν Ἐκκλησία καί σήμερα. Ἀπό τή μιά ὁ κόσμος αἰσθάνεται τήν αὐτάρκεια νὰ μπορεῖ νὰ ζεῖ χωρίς Θεό, χωρίς νόημα αἰωνιότη-
τας, γι' αὐτό καί λοιδορεῖ τήν πίστη καί ἀρνεῖται νὰ συζητήσει γιά τόν

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Κατά τίς ἡμέρες ἐκεῖνες, ὅσοι εἶχαν διασκορπισθεῖ, ἐξαιτίας τοῦ διωγμοῦ τῆς ἐκκλησίας κατά τόν λιθοβολισμό τοῦ Στεφάνου, ἔφθασαν μέχρι τή Φοινίκη, τήν Κύπρο καί τήν Ἀντιόχεια, ἀλλά δέν κήρυτταν τόν λόγο σέ κανέναν ἄλλο, παρά μόνο στούς Ἰουδαίους. Ἦταν μερικοί ἀπό αὐτούς, Κύπριοι καί Κυρηναῖοι, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν στήν Ἀντιόχεια καί κήρυτταν στούς ἑλληνιστές Ἰουδαίους τό εὐαγγέλιο γιά τόν Κύριο Ἰησοῦ. Καί ἡ δύναμη τοῦ Κυρίου ἦταν μαζί τους, πολλοί δέ πίστεψαν καί προσῆλθαν στόν Κύριο. Ἐφθασε ἡ εἰδήση γι' αὐτούς στήν ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων καί ἔστειλαν τόν Βαρνάβα νά μεταβεῖ στήν Ἀντιόχεια. Μόλις ἦλθε αὐτός καί εἶδε τή χάρη τοῦ Θεοῦ, χάρηκε καί προέτρεπε ὅλους νά παραμένουν πιστοί στόν Κύριο μέ ὅλη τήν καρδιά τους, γιατί ὁ Βαρνάβας ἦταν ἄνθρωπος ἀγαθός καί πλήρης ἀγίου Πνεύματος καί πίστεως. Ἔτσι, προστέθηκαν πολλοί ἄνθρωποι στόν Κύριο. Μετέβη ὁ Βαρνάβας στήν Ταρσό γιά νά ἀναζητήσει τόν Σαῦλο, ὅταν δέ τόν βρῆκε τόν ἔφερε στήν Ἀντιόχεια. Ἐλάμβαναν μέρος οἱ δύο τους στίς συνάξεις τῆς ἐκκλησίας ἐπί ἓνα ὀλόκληρο ἔτος καί δίδαξαν πολύ πλῆθος, στήν Ἀντιόχεια ὀνομάσθηκαν γιά πρώτη φορά οἱ μαθητές «χριστιανοί». Κατά τίς ἡμέρες ἐκεῖνες, ἦλθαν στήν Ἀντιόχεια ἀπό τά Ἱεροσόλυμα προφῆτες. Ἐνας ἀπ' αὐτούς, ὀνόματι Ἄγαθος, σηκώθηκε καί προειδοποίησε, μέ τή δύναμη τοῦ Πνεύματος, ὅτι θά ἐνσκήψει μεγάλη πείνα σέ ὅλη τήν οἰκουμένη, ἡ ὁποία καί πράγματι ἔγινε ἐπί τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου. Ἀποφάσισαν λοιπόν οἱ μαθητές νά στείλει ὁ καθένας, ἀνάλογα μέ τήν οἰκονομική του κατάσταση, βοήθεια στούς ἀδελφούς πού κατοικοῦν στήν Ἰουδαία, πράγμα τό ὁποῖο καί ἔκαναν, καί ἔστειλαν τή βοήθεια στούς πρεσβυτέρους τῶν Ἱεροσολύμων μέ τόν Βαρνάβα καί τόν Σαῦλο.

(Ἀπό τή νέα ἔκδοση: Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

Θεό. Δέν θέλουν νά ἀκούσουν γιά τήν πίστη, τήν ὁποία θεωροῦν κατάλοιπο τοῦ παρελθόντος. Καί παρότι φαίνεται καθημερινά ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι παντοδύναμος, ὅτι ὁ θάνατος συντρίβει τίς ὅποιες ψευδαισθήσεις μας, ἐντούτοις ἐξακολουθοῦν νά παραμένουν στήν αὐτάρκεια τους ὅτι μποροῦν χωρίς τόν Θεό!

Ἀπό τήν ἄλλη, ὑπάρχει καί ἐντός τῆς Ἐκκλησίας ἓνα ρεῦμα, τό ὁποῖο εἶναι ἐγκλωβισμένο στή δική του αὐτάρκεια. Χρησιμοποιεῖ ὡς ἐπιχείρημα τόν φόβο τῆς ἐκκοσμίκευσης, ὅτι δηλαδή γιά νά ἀκουστεῖ τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου οἱ χριστιανοί πρέπει νά μιλήσουμε τή γλώσσα καί νά ἀκολουθήσουμε τίς τακτικές τοῦ κόσμου, νά παραδοθούμε στά ἐπιτεύγματα τῆς ἐποχῆς μας, νά χάσουμε τήν καθαρότητά μας καί νά «χαλαρώσουμε» τήν πίστη. Ἔτσι, αὐτό τό ρεῦμα δείχνει μία Ἐκκλησία μέ νοοτροπία φόβου πρὸς τόν κόσμο, πού κλείνεται στό χτές, παραθεωρώντας ὅτι

30 Μαΐου 2021: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Ἡ τῆς Σαμαρείτιδος ἑορτή, ἐν ἧ ὁ Χριστός μεσσίαν ἐαυτὸν ὠμολόγει».

Ἰσαακίου ὀσίου, ἡγουμένου τῆς μονῆς τῶν Δαλμμάτων († 383).

Ἦχος: δ΄ – Ἑωθινόν: Ζ΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. ια΄ 19-30 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. δ΄ 5-42.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 6 Ἰουνίου, τοῦ Τυφλοῦ.

Ἀπόστολος: Πράξ. ιστ΄ 16-34 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. θ΄ 1-38.

ὁ Χριστός μᾶς καλεῖ σέ μία συνεχῆ Ἀνάσταση, δηλαδή ἐπ-ανάσταση ἀπέ-ναντι στό βόλεμα τῆς ἀτομικῆς μας σωτηρίας καί ζητᾶ νά μιλήσουμε, νά συζητήσουμε μέ τόν κόσμο, νά μήν φοβηθοῦμε νά ἀποδεχτοῦμε καί ὅ,τι δέν βλάπτει τήν πίστη μας, συγκαταβαίνοντας στά πρόσωπα καί ὄχι στίς νοοτροπίες. Αὐστηροί πρός τόν ἑαυτό μας, ἐπιεικεῖς πρός τούς ἄλλους ἦταν καί εἶναι ὁ ἀληθινός τρόπος τῆς Ἐκκλησίας.

ἽΟ δρόμος τοῦ Χριστοῦ

ἽΑς ξαναβροῦμε τό ἦθος καί τόν τρόπο τῆς ἱεραποστολῆς. ἽΑς ὑπερ-βροῦμε τήν αὐτάρκειά μας. Καί τήν ἴδια στιγμή ἁς μή φοβόμαστε τήν κο-σμική αὐτάρκεια. ἽΗ περιθωριοποίηση τῶν χριστιανῶν καί ὁ διωγμός – σωματικός, ψυχολογικός, ἠθικός, πνευματικός– εἶναι σημεῖο τοῦ σταυ-ροῦ τοῦ Χριστοῦ, τόν ὁποῖο καλούμαστε νά σηκώσουμε. Μέσα στήν ὁποία ὁμως ἀπόρριψη ὀφείλουμε νά μήν ἐγκαταλείψουμε τό ὄραμα νά συνδράμομε ὥστε καί ἄλλοι νά ἀποκτήσουν εὐκαιρίες νά γνωρίσουν τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου. Νά προβληματισθοῦν. Νά καλλιεργήσουν ἀνη-συχίες, πού ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ θά βοηθήσει νά γίνουν μονοπάτια σωτη-ρίας. Αὐτός ὁ δρόμος χρειάζεται τόλμη, ἰδίως γιά τή νεότερη γενιά. ἽΟ ἐπανευαγγελισμός τῶν ἀνθρώπων εἶναι ζητούμενο, διότι μᾶς δείχνει ὅτι δέν φτάνει νά σωθοῦμε μόνοι μας. ἽΗ δεκτικότητα καί ἡ ἀγάπη ἁς μᾶς κάνουν ἀνοιχτούς στόν πλησίον. Εἶναι δρόμος ζωῆς καί ἐλπίδας καί «ἡ χεῖρ τοῦ Κυρίου» θά εἶναι «μεθ΄ ἡμῶν». Χριστός ἀνέστη! Ἀληθῶς ἀνέ-στη!

π. Θ. Μ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἵ. Ναό ἁγίας Εἰρήνης (ὀδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἵασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἵεκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου ἁγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ἵπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. ἽΕκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

ἽΗ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
